

De melk van het Woord

"Verlangt als pasgeboren kinderen naar de redelijke, onvervalste melk, opdat u daardoor opgroeit" (1 Petr. 2:2).

Wordt dit gedeelte niet vaak verkeerd begrepen? Betekent het dat wij altijd baby's in Christus moeten blijven en voor ons voedsel steeds terug moeten keren naar de eerste beginselen? Ik ben bang dat sommigen het zo opvatten. Maar dat is niet de kracht van deze tekst.

Er is natuurlijk een fase in ons christenleven, waarin wij noodzakelijkerwijs "baby" zijn. De apostel Johannes richt zich tot zulke mensen in 1 Johannes 2. Maar de Korinthiërs werden berispt omdat ze kleine kinderen bleven: "En ik, broeders, kon tot u niet spreken als tot geestelijken, maar als tot vleselijken, als tot kleine kinderen in Christus" (1 Kor. 3:1). De apostel verweet hun dat zij nog behoefte hadden aan "melk". Zie ook Hebr. 5:12.

In 1 Petrus gaat het om iets anders. Het Woord is de melk. Het hele Woord van God. En wij moeten wat ons verlangen naar het Woord betreft niet eenvoudig als baby's zijn, maar als pasgeborene baby's. Wat is melk voor een pasgeborene? Het is leven. Dat is het Woord van God ook voor ons en zo moet de plaats van het Woord in ons hart zijn. God heeft ons Zijn hele Woord gegeven. Het zou een onteren van het Woord en van Hem die het gaf zijn, als wij er bepaalde stukken uit zouden halen en de rest als ongeschikt voedsel aan de kant zouden schuiven. Het gehele Woord is voedsel, als wij het tenminste als zodanig gebruiken.

De hoogste waarheden, om het zo maar eens te zeggen, illustreren en bevestigen alleen maar het evangelie zelf, want geen enkele waarheid is schitterender, dieper of 'hogere'. Wij laten het evangelie niet achter ons als wij verder gaan met de Schrift. Het evangelie gaat met ons verder, naarmate wij er meer van leren.

F.W. Grant